

ПЕРША БУДОВА КОМУНІЗМУ
СТАЄ ДО ЛАДУ

Дон (до Волги). — Здрастуй, кра-
суне! Все життя мріяв зустрітися
з тобою!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Перець

№ 5. КИЇВ.

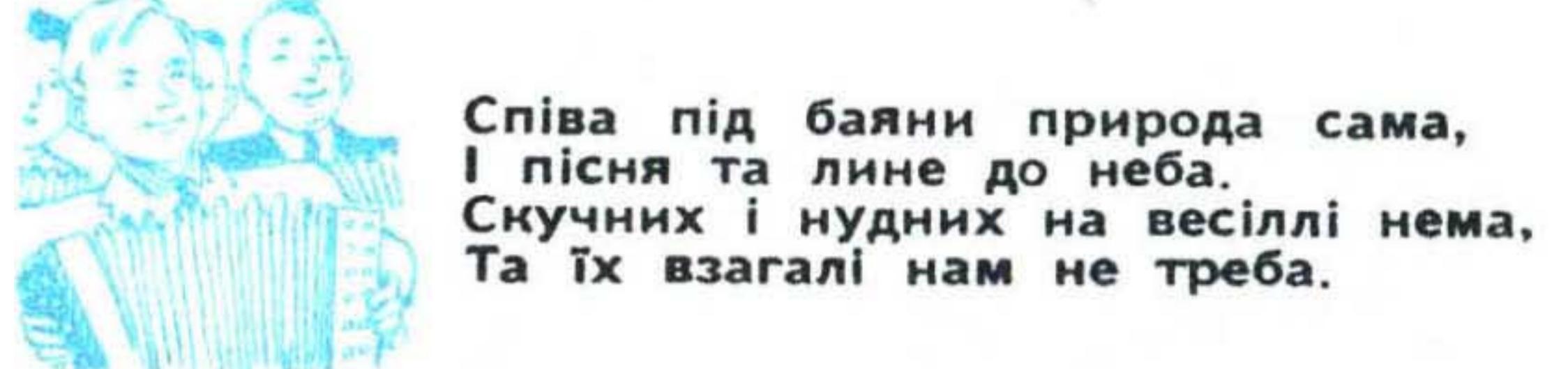
БЕРЕЗЕНЬ 1952 р.

РІК ВИДАННЯ XII

ЦІНА 1 ҚРБ.

ШАХТАРСЬКЕ ВЕСІЛЛЯ

Заручені в парк увішли, як весна,—
Дванадцять красунь і красавців
Дванадцять баянів у парку луна,
Дванадцять гармоній у парку яряться.

Співа під баяни природа сама,
І пісня та лине до неба.
Скучних і нудних на весіллі нема,
Та їх взагалі нам не треба.

Вся шахта гуля, моя родина одна,
Гуляє згуртована, дружна, щаслива.
Удосталь наливок, горілки й вина,
Дубові бочки рутченівського пива.

Співає, танцює природа сама,
І радість у кожній оселі.
У парку тверезих і п'яних нема,
Усі, де не глянеш,— веселі.

У парку тісніше й тепліше стає,
Танцюють — хто й зроду не вмів
А ті, що згуляли весілля своє,
Ладні його заново перегуляти.

Співа під баяни природа сама,
І пісня та лине до неба.
Скучних і нудних на весіллі нема,
Та їх взагалі нам не треба.

— Парторга й начальника! — молодь гука,
— Забули чи вже загордилися може?..
Начальство уже вибива голака,
Погляньте, та як вибиває, дай боже!

Співає, танцює природа сама,
І радість у кожній оселі.
У парку тверезих і п'яних нема,
Усі, де не глянеш,— веселі.

А зірка на шахті ярє, сія,
Серця шахтарям зігріває ласково.
Гуляй, веселяся шахтарська сім'я!
За працю, за труд вам стахановський — слава!

Співає, танцює природа сама,
І пісня та лине до неба.
Скучних і нудних на весіллі нема,
Та їх взагалі нам не треба.

Дванадцять баянів весільної тнути,
Дванадцять гармоній невтомні, невпинні.
Дванадцять стахановок заміж ідути,
Дванадцять стахановців женяться нині.

Співає, танцює природа сама,
І радість у кожній оселі.
Тверезих і п'яних на шахті нема,
Усюди одні лиши веселі.

Лист прокурорової
Великобагачанського району, Полтавської області,
тov. РЕДІНУ А. П.

Шановний Андрію Панасовичу!
У Радивонівці, Великобагачанського району, з давніх пір звив собі гніздо Журавель. Це не той, Андрію Панасовичу, добродушний, симпатичний довгоногий птах, про якого багато хороших казок складено, про якого в пісні співається:

Жили собі журавель та журавочка,
Наносили сінця повні яєцьця.

Журавель, з яким оце я хочу вас познайомити і привернути вашу до нового увагу, — птах дуже зловредний і капосний. Як налаштуваний на кого цей Журавель — держись!

— Я, брат, птиця неабияка. Я, брат, такий, що заклюю кого завгодно, — вихаляється на селі Журавель.

Бояться його в Радивонівці, як вогню. Особливо працівники місцевої лікарні.

Що ж він за один, цей Журавель?

Коротко. Журавель Федір Олексійович — людина без певної професії, без певних занять. Живе, як сказано вже вище, у Радивонівці. Кілька разів обіймав посаду завгоспа лікарні і кілька разів його виганяли за безгосподарність та інші неприєстільні штуки.

З тих пір і осатанів Журавель. З тих пір і почав він клювати своїх «ворогів». У Журавля була фантазія і метка перо. Він весь час пише. Пише куди завгодно і що завгодно. За одним присідом він може сотворити 4—5 анонімок і неанонімок і гамузом оббрехати цілу групу чесних людей. Пасквілянт і наклепник з лірним пташиним прізвищем, не моргнуши оком, може написати про молоду лікарку, яка ніколи й чарки в руках не тримала, що вона «безпробудна п'янка і хуліганка». Він може написати, що директор МТС обробляє державним трактором власний город, що місцеві активісти — всі до одного шелюхости і правопорушники. Ні перед чим не зупиняється Журавель-наклепник.

У 1951 році в Радивонівку на посаду завідувача лікарні приїхала випускниця Київського медінституту Е. Г. Карбоненко. На долю молодого радянського спеціаліста випала легка ділнянка роботи. Лікарня потребувала капітального ремонту, господарство, яким відав Журавель, було занедбане. Все, все тут вимагало хазяйського ока й роботячих рук.

Од вашого ПЕРЦЯ.
— А я все-таки її доконаю, — байдориться Журавель і знову строчить. Строчить, пише, вигадує, бреше, і його дрібненька душа радіє, наче по ній хто смічком водить.

Жоден сигнал, жоден лист, підписаний він чи анонімний, не залишається у нас без уваги. Не можна залишити без уваги й пасквільянські «сигнали» та «листи» Журавля, який, зловживуючи високим правом радянського громадянина, зводить злісні наклепи на чесних людей.

Тому й прошу вас уклінно, Андрію Панасовичу: врійте Журавлеві крильця. Зробіть це, будь ласка, так, як годиться, од усього серця.

Од вашого ПЕРЦЯ.

Мал. Р. МАТУСЕВИЧА

Гонка озброєнь...

...і її неминучий фініш.

НАШ КОВАЛЬ

Веселі очі вогняні
От-от — і спалить вії,
Вся голова у сивині,
А руки — молоді!

Угору, вниз шугають, б'ють,
Моторні, вітряні, звичні,
Коли приваряє, прикують,
То вже навіки-вічні.

Гнися, сталі! Здайся, сталі!
Дзвінко линьте, звуки!
От ковалъ, так ковалъ —
Золоті руки!

Колгосп багатим став, нові
Складні машини має.
Тут і руки, і голови
Роботи вистачає.

«Кую я, братці, тридцять літ,
А мушу все ж признається:
Тепер доводиться як слід
Самому підкуватися».

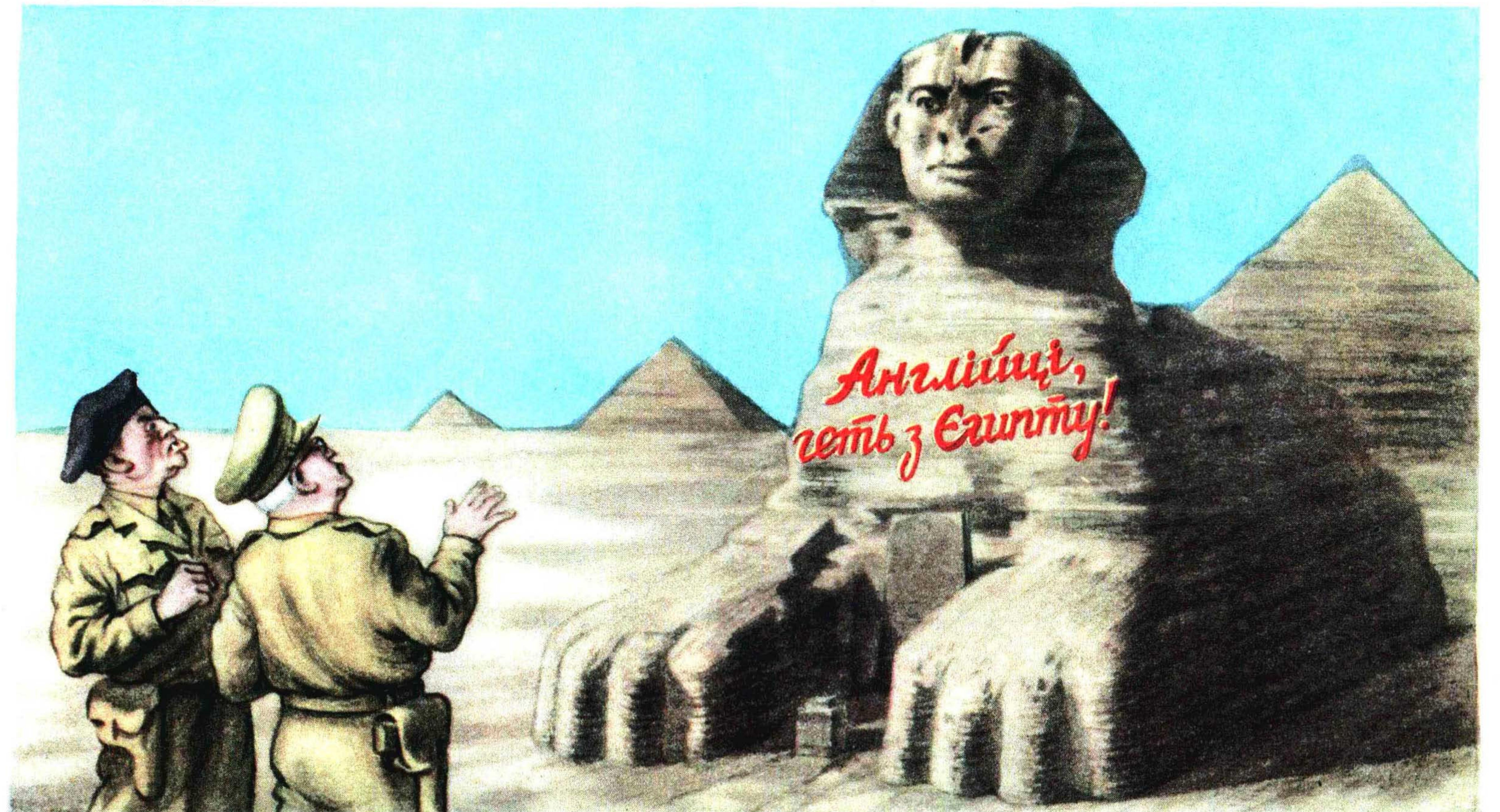
Гнися, сталі! Здайся, сталі!
Дзвінко линьте, звуки!
От ковалъ, так ковалъ —
Золоті руки!

Завжди і всюди, як юнак,
Живе ковалъ і діє
І через це, можливо, так
Він довго й не старіє,

Читаючи в вечірній час
В газетах вісті свіжі,
Гнат брови хмурить..
«Знов на нас
Відкрились пащи хижі?»

Не жартуйте з вогнем,
Вражі забіячки,
Поткнетесь — підкуєм,
Полізете раки!»

В. ЛІГОСТОВ.
Студент Київського
університету.

Сфинкс заговорив.

Павло ГЛАЗОВИЙ

ЧОРНИЙ РИНОК

Сеульський кореспондент нью-йоркської газети «Крісчен Саенс монітор» повідомляє, що американські війська в Кореї спекулюють обмундируванням і зброяю на чорному ринку.

Янкі той, якому баки
Заглушили брехні всякі,
Широ вірить херстенятам,
Що він може стати багатим.

Де б не був подібний янкі —
В кабаре, у храмі, в танку,
На жарі чи на пороші —
Всюди марити він про гроши.

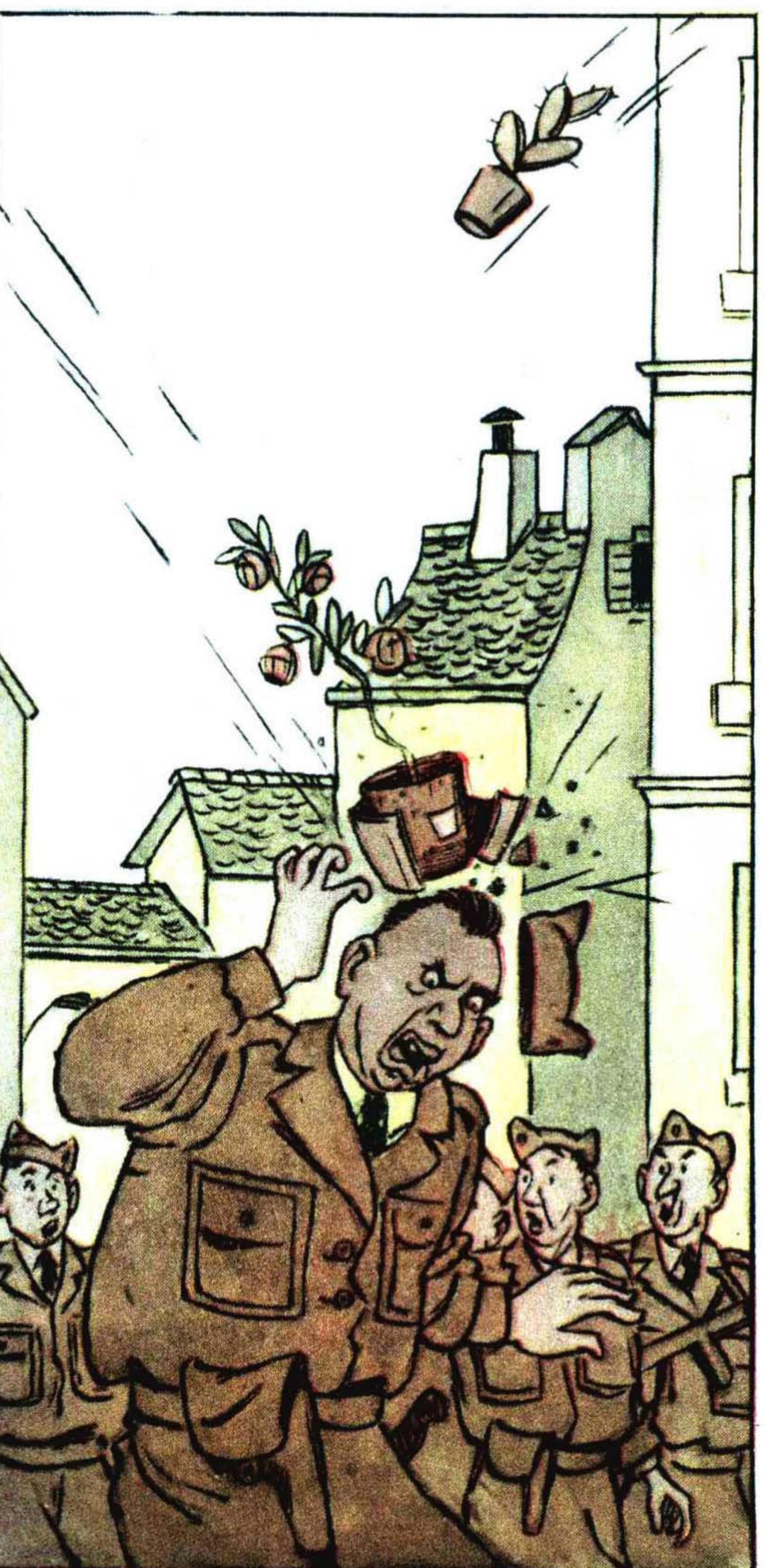
Він за долар стане катом,
Чорту братом,
Чи солдатом —
Манекеном, автоматом, —
Тільки б, тільки б
Стати багатим!

У Кореї командири
Продають свої мундири,
Перепродують солдати
Ганчірки і автомати,
До найгірших дешевинок
Цуплять все на чорний ринок...

Знає ж «воїнство відважне»,
Що у Штатах все продажне:
Продаються конгресмени,
Шпигуни і полісмени,
Книги, фільми
І писаки,
Розум, совість
І собаки,
Банки, фірми,
Синдикати,
Генерали
І солдати,
Повноваження
Я двір'я, —
Пух і порох,
Прах і пір'я!

Зрозуміло, звідки виник
У Кореї чорний ринок, —
Коли, навіть, це «лицарство»
Попаде в підземне царство —
З чортом, бісом-сатаною
Торгуватиме смоло!

Мал. В. ГЛІВЕНКА

Населення Західної Європи часто зустрічає американських вояків квітами...

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ДИКІЙ ВИНАХІД

Досі американські капіталісти, щоб збільшити ціни на ринках, нищили зерно двома основними способами: топили в морі і палили в топках паровозів. Недавно якийсь «винахідник» Патрік Гарвей після довгих теоретичних роздумів і дослідів дійшов висновку, що обидва ці способи дуже неекономні і мало ефективні. Він запропонував поливати зерно отруйною рідиновою, роблячи таким чином його не придатним для вживання. «Винахід» дуже сподобався хазяїнам. Легко догадатись, скільки заробили вони на ньому, коли не поспутилися дати «винахідникові» 80 тисяч доларів!

Скільки тисяч людей залишить це «відкриття» голодними — сказати важко.

«ЗАВЗЯТИЙ ЮРИСТА»

Як повідомляє «Нью-Йорк геральд трібюн», один адвокат на прізвище У. Сейгел затягав спекуляцію немовлятами. Він домовлявся з лікарями приватних нью-йоркських родильних будинків, щоб ті купували в незаміжніх пацієнтах клініки новонароджених — по 322 долари за «голову».

Потім дітей продавали по 3—4 тисячі доларів за «голову» бездітним багатим родинам. Адвокат встиг перепродати до сотні малят, заробив півмільйона доларів і... попався. Його викрила одна з обдурених матерів. Суд «жорстоко» покарав спекулянта, оштрафувавши його... всього на 500 доларів.

Чевидно, підкупуючи колег-суддів, «захватитий юриста» платив за голову не по 322 долари!

ПРО МАЛІ РІКИ І ВЕЛИКІ УРОКИ

О. МИХАЛЕВИЧ

...Тече річка-невеличка — Тетерів чи Ірпінь, а може й Росі, тече повз міста й села Кіївщини, де гаряча робота кипить. І одне у річки бажання — поправити її самі: катерами побільше пасажирів перевезти, баржами побільше вантажів доставити. А їй справді, чому б річі не задовольнити своє законне бажання? Є ж у неї наставники й керівники в Києві — Республіканське і обласне управління по транспортному освоєнню маліх рік, є судноремонтні майстерні, є й спеціальна такелажна фабрика. Велику користь могли б принести малі ріки, та не можуть... Надто вже багато всякої мулу накопичилося у фарватерах цих річок — і пропливти, ні прохіти! Давно треба було почистити їх — від грязі та мулу, від злодіїв і хапуг — великих і малих, щоб не забруднюювали вони славних малих рік!

* * *

Як чорти в тихому болоті, причалися на маліх ріках всякі пройдисвіти, думаючи, що тут їх ніхто не помітить. Хто там, мовляв, згадає про якісні плани перевезення на якомусь там Тетереві, коли на Дніпрі та Волзі йде таке велике будівництво?

Щоб розв'язати хапугам руки, начальник Київського обласного управління Калиновський буквально серед білого дня викинув карколомно-відважного коника — без ніякого на ті права і дозволу передав найважливіші засоби свого управління — на суму до мільйона карбованців! — іншим обласним управлінням. Для чого з'язувати собі руки якимсь там землесосами, пілорамами, бусирним флотом, брандвахтою? Негайно ж скинути на чужі руки! І хай потім питання Калиновського про виконання плану, — чим же він, сердешний, міг його виконати?

Побачивши такі маніпуляції Калиновського, гж підстрибнув від радості начальник судноремонтних майстерень управління Беккер. Будувати та ремонтувати якісні судна? З якої речі? Ні, для широчезної натури Беккера береги маліх рік завузькі! Він тільки й погодився («Де вже наше не пропадало?»), щоб малі ріки служили йому скромнією ширмою, за якою кипітиме його, Беккера, «ініціатива».

Невелика приемність описувати ліпку сітку злочинів і махінацій, сплетену цим безсоромним пройдисвітом. Але розплутати її слід, бо йдеться про великий урок. Доки на маліх ріках чекали нових, одремонтованих суден, Беккер одкривав у своїх майстернях найбезглазіші, часом майже фантастичні, цехи.

Відкрили, пріміром, «цех техніки безпеки». Почали в ньому малювати всілякі таблички, етикетки, фабричні марки. Беккер стяг до цеху майстерні різномільової халтури. За короткий час цим «жерцям пензля» незаконно було перепланено понад 50 тисяч карбованців.

Задумав Беккер побудувати цвяховий цех. То нічого, що держава на це коштів не відпустила. Подумаєш! Задля такого діла Беккер готовий внести «свої» (крадені) гроші!.. Будівництво цеху влетіло в 30 тисяч карбованців. А Беккер у звіті показує... половину. У злодоги — широка натура: він згоден з «свій» рахунком придбати майже всі верстати — тільки б цех до ладу став. Коли ж цех був готовий і Беккерові за допомогою другого круття — Мейтіна, працівника обласноїkontори Металозбуту, вдалося незаконно одержати десятки тонн фондованого дроту (який, до речі, призначався для сільської електрифікації), — Беккер почав наживатись буквально на кожному цвяхові.

Для чого було Беккерові забивати собі голову випуском якихось там 40-тонних барж, яких не могли діжатись на Тетереві, на Ірпіні, на Росі, коли його обласні (Калиновський) і республіканські (Хилюк) начальство цілком було задоволене «виконанням плану в грошовому вираженні!». Слід ще зауважити, що Беккер — неукріплена, людина без будь-якої спеціальністі — не міг би наїтися при бажанні організувати виробництво барж. «Інша продукція» — от стихія бариніка Беккера. Тут його злодійський талант розцвітає буйно блекотою. За минулі рік замість барж наклепав і настругав він гору трафаретних жерстяніх табличок, різних цвяхів (з краденого заліза), шпунтів до пивних бочок, винних ящиць, ручок до самобрийок і колодочок до помазків, — і за порівняно короткий строк поклав у кишеньо величезну суму грошей.

Крадучи й хапаючи, Беккер іноді озирається. Ні, не на закон, не на правила й норми нашого співжиття, — для виродка в цих правилах і нормах нема нічого святого. Поглядя він на друге злодійське кубло в тій же системі маліх рік, поглядав на такелажну фабрику — невеличке підприємство, приbrane

до рук його дружком Ароновим. Оглядався, бо боявся, щоб Аронов, був, не обігнав його, не хапнув більше.

Аронов не відставав. Якщо в судноремонтних майстернях вся сумнівна «інша» продукція становила 85 процентів, то на такелажній фабриці вона сягнула 90 процентів. Що завгодно робив Аронов — шив, клепав, фарбував, піляв, — аби тільки не помагати важливій державній справі — освоєнню маліх рік! «Інша» продукція і тут служила ширмою для підлодійських справ.

Ось як це, наприклад, робилось. Є на фабриці цех рятівних приладів. Одержує цех матеріали для виготовлення рятівних кругів. На фабриці вирішують робити не круги, а... рукаці. Потрібно на рукаці 0,58 метра матеріалу. Аронов затверджує норму 1,5 метра. І лише на одній цій операції спиється — розкрадається 6 тисяч метрів матеріалів. Аронов і його підлітків наживаються на кожній рукаці так, як і Беккер зі своєю компанією — на кожному цвяхові, доки з допомогою чесних людей не були викриті їх злодійські машинації.

Ше не підраховано остаточно всіх збитків, заподіяних Беккером і Ароновим державі, але вже видно, що ці збитки складають колосальну суму.

* * *

Прикра ця історія з малими ріками, але коли вже трапилася вона — треба з неї винести великі уроки.

Справа не тільки в тому, щоб суд по заслузі віздав злочинцям; справа не тільки в тому, щоб було притягнуто до відповідальності Хилюка і Калиновського — осіб, яким було доручено очілювати Республіканське і Київське управління по освоєнню маліх рік, — і які, потуроючи хапугам, пройдисвітам, показали свою сліпоту і глухоту до т्रивожних сигналів про неблагополуччя в управліннях. (Адже ще в 1950 році, в № 15, «Перець» писав про «квітонки» маніпуляції Аронова, які з часом стали огідними «ягідками»).

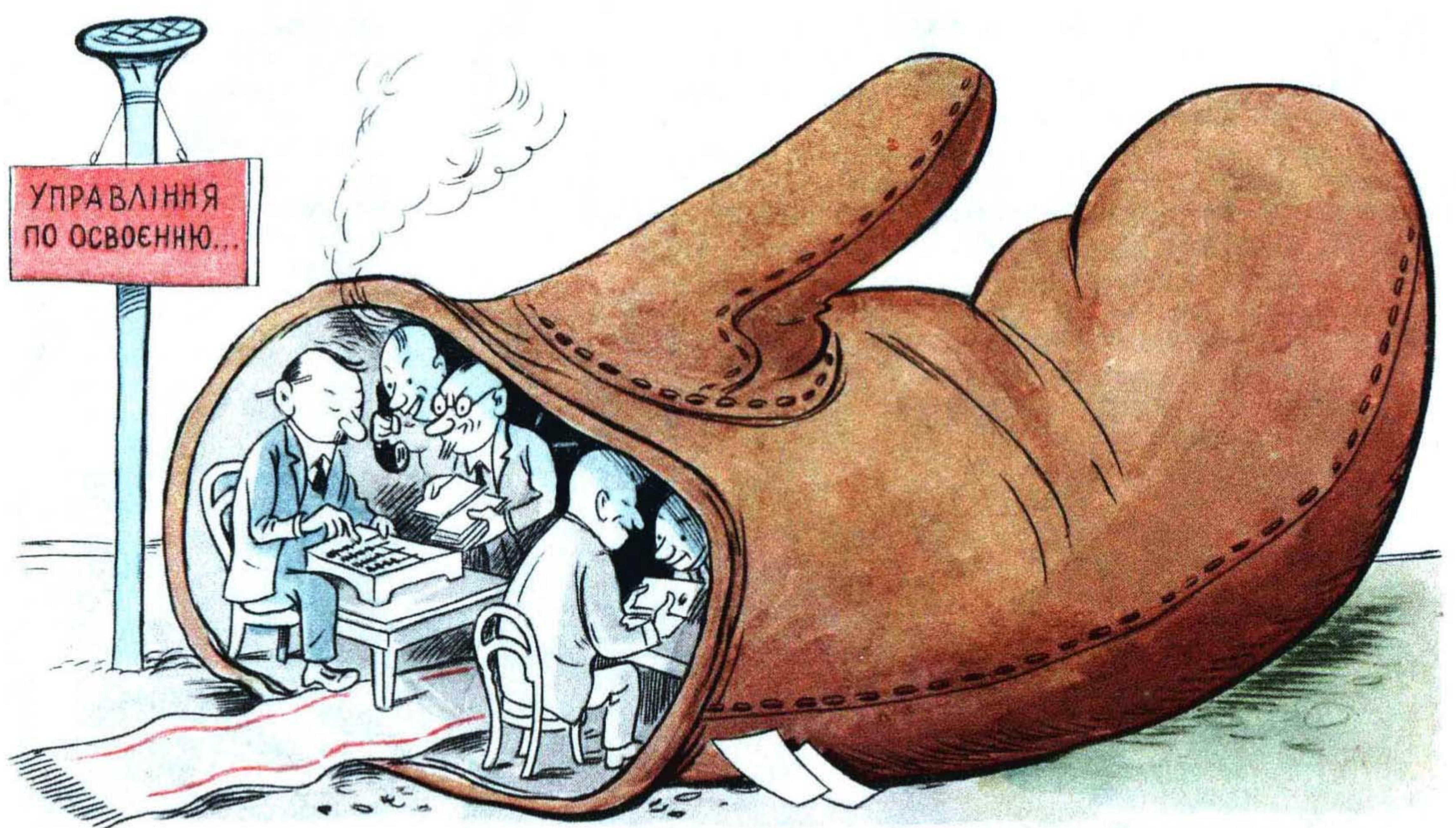
Справа в тому, щоб кожна наша людина ще більше загострила свою пильність. Справа в тому, щоб зробити неможливим існування в нашому трудовому, благодорядному суспільнстві розкрадачів народного добра. Наші люди розумом і серцем сприймають великий закон радянського життя, який говорить, що соціалістична власність нашій країні — священна і недоторканна, що це основа нашого ладу, джерело багатства, чесності і могутності нашої Вітчизни, джерело заможного й культурного життя всіх трудящих, і що кожен розкрадач соціалістичної власності — є злодій ворог радянського суспільства.

Мільйони наших людей, сил своїх не шкодуючи, збільшують багатство Вітчизни, і Вітчизна з кожним днем стає могутнішою і величнішою. Скільки самовідданого геройства виявляють стахановці, новатори, всі чесні трудівники, змагаючись за зниження виробничої матеріалів, за ліквідацію найменших втрат, за збереження кожної народної копійки.

І які ж осоружні й ворожі нам злодії, хапуги, пожадливі, розбещені дармодії, які ще тягнуть часом з погано провірюваних закутків свої брудні руки до народного добра!

Малі ріки нагадують, що залишилися ще в нас подекуди закутки, до яких не доходить свіжий вітер критики й самокритики, що саме в таких закутках і почувають себе, як у рідині стихії, всілякі паразити — хапуги, барини, злодії та інше зловредне зілля.

Але ні в яких закутках, ні за якими ширмами не заховатись їм! Викуримо!

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Поправка, яку дуже хотів би внести Ачесон до статуту ООН.

МОЖЛИВИЙ ВИПАДОК

Одного святкового дня клерк компанії «Граб енд Крад» вирішив викупатись у прохолодних хвилях рідного озера. Відпливши від берега, він ліг на спину й задумався. Пригадав виступ по радіо колишнього президента Гувера про те, що високі ціни приходять до його співвітчизників чорним ходом, тоді як податки відриваються в будинки через парадний хід, і відчуває, як його щось здавило за горло.

— Тоне! — вигукнув він і на-
брав води в рот.

На березі заметулися. Двоє відважних кинулись у воду на допомогу бідному клеркові. Тільки поліцейський, що чергував на пляжі, і вусом не моргнув.

— Чому ви нічого не робите? Людина ж тоне! — вигукнув хтось із натовпу.

— Коли тоне людина, — пояснив спокійно «боб», — я насамперед повинен думати про свій власний порятунок, хоч і перевібаю на березі. Мені ніхомо, хто саме тоне. А раптом це — нелояльний тип! Я можу не тільки втратити роботу, але й з ФБР клопіт матиму.. Так що хай краще спускається на дно ця неперевірена людина!

Тимчасом один з рятівників додплів до утопаючого і скопив його за чуприну.

— Хелло, друже, пішли на берег, а то все озеро вип'еш...

Коли підливали до берега, рятівник раптом задумався: «Гм.. А коли це я рятую? А що, коли

цей чоловік не виконує десяти заповідей державного службовця?» І почав перебирати в пам'яті заповіді:

«...Не відвідуй зборів, якими б багато-людними вони не були, бо на них можуть бути «підривні елементи».

...Ніколи не размовляй з своїми сусідами на спірні теми...

...Не передплачуй ліберальних видань, — вони можуть бути комуністичними. Не

читай ніяких книг про Росію... Запевняй усіх, що ти не знаєш, де знаходиться Росія».

«От халепа! — подумав рятівник. — Шо буде, коли цей бідах знає, де знаходиться Росія і відвідує збори? Лиха не оббереши».

Утопаючий, в свою чергу, теж гарячкою перебирає у голові «заповіді»:

...Ніколи не бувай на щорічному прийомі в російському посольстві...

...Не одружуся з людиною, яка побувала в Росії або читала Карла

Марка.

...Не їзді в автомобілі, в якому твій сусід може виявитися «підривним елементом».

...Не дуже критикуй фашистів і нацистів».

«А що, як мій рятівник, — подумав утопаючий, — бував у посольстві, читав Карла Маркаса, сидів в авто поруч з «підривним елементом»?.. Гей, — гукнув він. — Я себе почую добре.. Пустіть мене!..

Рятівник зіткнув з полегкістю і випустив чуприну. Клерк, як камінь, пішов на дно.

Подібний випадок міг трапитись на якому завгодно озері, на першій-ліпшій річці в Америці тому, що «Десять заповідей державного службовця», які слід пам'ятати, щоб не потрапити до розряду «підривних елементів», дійсно були надруковані в журналі «Харперс мегезін». Написав їх не гуморист, а солідний вашингтонський юрист Терман Арнольд.

П. ЛУБЕНСЬКИЙ.

**чудеса
РЕШЕТІ**

ДИРЕКТОР «СВІТЧИТ»
«С П Р А В К А

Дана Красносіставською сімирічною школою гр-ну Муринюк Михайлі Василівич. Втім що він дійсно закінчив сім класів у силі Красносіставські і прощо світчіт Директор школи сила Красносіставські Стрілецький.

Прошу завідуючу Станіславським облВНО тов. Світличну роз'яснити директорові, про що «світчіт» ця довідка?

Перечини

ДО КОГО ЗВЕРТАТИСЯ?

ЦЕ НАС так запитують із села Чернятина, Жмеринського району на Вінниччині. І от з якого приводу.

Жмеринський райвідділ охорони здоров'я

одкрив у Чернятині лікарню.

Відкривали — гурра! — кричали.

А як почали лікарі у тій лікарні працювати, — почали сумно зіхати. Колгосп дав для лікарів тільки частину будинку, а другу його частину голова колгоспу І. І. Бондарчук заселив курчатами, кукурудзою та цибулею.

А лікарі не має санпропускника і взагалі ніякого допоміжного приміщення і т. д.

Зверталися до голови колгоспу — не бере!

Зверталися до обласної газети — пишуть:

«Чекайте відповіді».

Зверталися до райвідділу охорони здоров'я — не бере!

До кого ще звертатися?

ГУЛІ, ГУЛІ, ГУЛІ...

ПРОКУРОР Свердловського району м. Макіївки (Сталінська область) т. Безінній любить стріляти голубів. Не диких, а свійських. Іде дорогою, дорогою-широкою, а голубі собі ходять.

Голуб думає собі:

— Ну, чого б мені боятися? Хто мене займе? Шахтарі мене люблять, розводять, а я їх забавляю, високо-високо полечу, а потім штіпором-штіпором... І мені любо, і хазяйкові моєму весело...

А т. Безінній машиною іде, робить йому нема чого, він: «бах!», а голубок падає...

Та ще й розсердився прокурор, коли йому робітник-мисливець зауважив:

— Як вам не соромно?

— Іди своєю дорогою, а то я...

Розгнівається голуби та й полетять із Сталінської області туди, де прокурори, напівпаки, стежать за тим, щоб голубі не стріляли, не браконьєрствували...

КРАСОТА!

У ПРИМИЩЕННІ станції Лепесівка на одних дверях висить замок, на других — напис: «Кабінет начальника», на третіх — знову замок, на четвертих — напис: «Черговий», на п'ятих — знову напис: «Сторожка».

— А де ж нам перебути, чекаючи поїзда? — запитують пасажири начальника станції т. Мельника.

— Он там-там коридор... Бачите? — відповідає Мельник.— А в коридорі бочки з-під пива стоять. На бочках й відпочинте. Красота!

Ідуть пасажири до бочок, а назустріч їм стоять: «Ви куди? Спати нашим заважаете. Повертайте голоблі!».

Не дивно, що від такого люб'язного прийому в пасажирів у горлі пересихає і вони кидаються до бачка з водою. Та нема тут банка!

От якби працівники пасажирської служби управління Вінницької залізниці та прибули на ст. Лепесівку та перепочили після дороги у коридорі на бочках. Отож була справжня красota.

Віноград з перцем

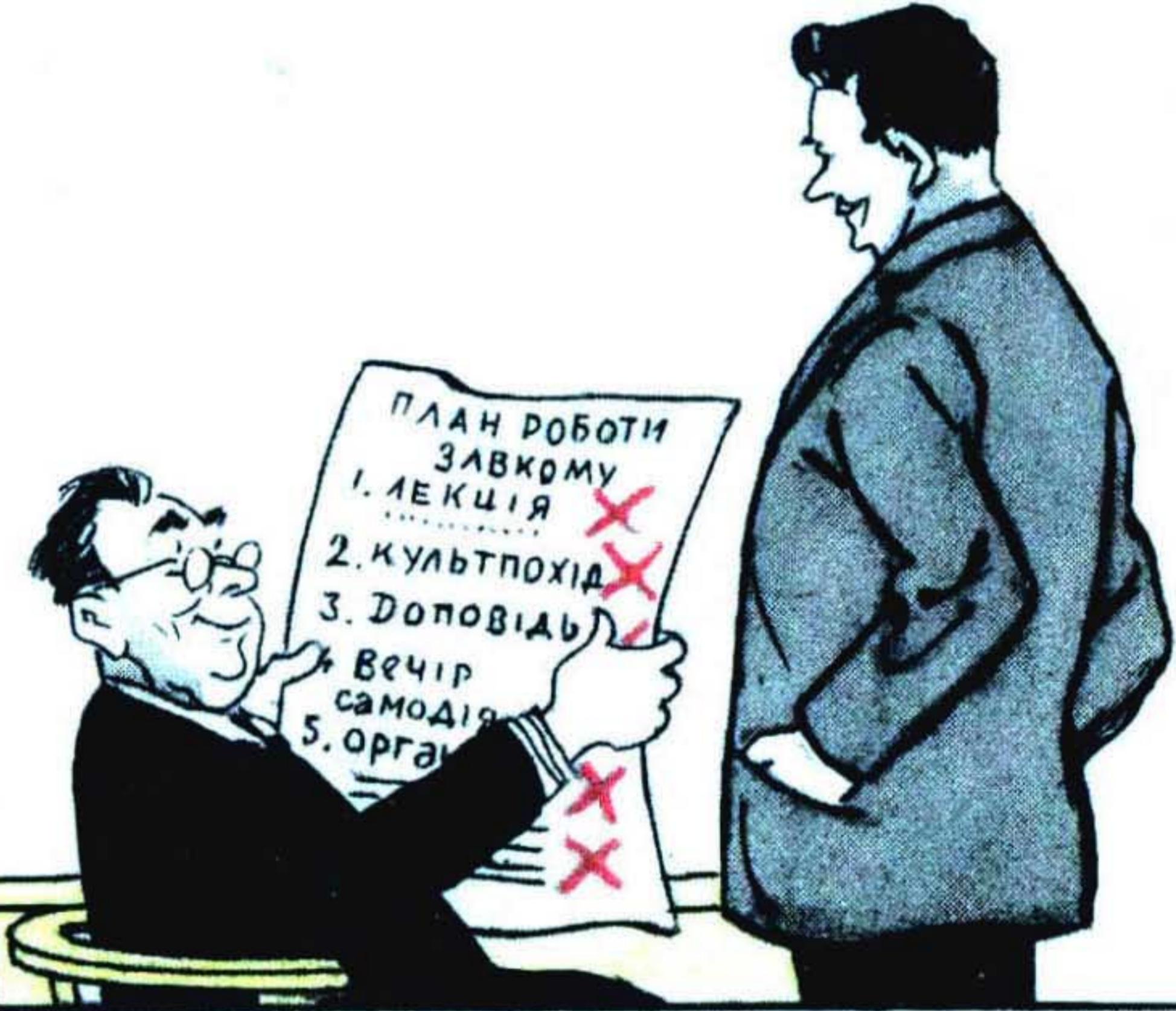
ПЕРЕБУДОВА
НА ХОДУ

— Ніяких телефонних розмов! Здійснююте живий зв'язок. Їдьте до колгоспу, візьміть зведення й негайно ж назад!

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Кербуд. — У кого є пропозиції, товариші?
Учасник зборів. — У мене. У зв'язку з приходом весни, — пропоную перейти до поточних справ!

Мал. В. ГЛІВЕНКА

пером
згоє перах

ВИКАПАНИЙ НОМЕР

Подаємо короткий огляд № 6 (701) газети «Більшовицький прapor», що виходить у Гвардійському районі, Кам'янець-Подільської області.

У номері вміщено статтю секретаря райкому КП(б)У С. Гринчука, якої він не писав; надруковано діяльність десятикласників Гвардійської середньої школи, про яких автори нічогосько не знали; подано замітку ланковій колгоспі «Шлях до комунізму» О. Васильчен-

ко, яка тільки з газет дізналася, що вона автор замітки; заверстано кореспонденцію бригадира тракторної бригади Г. Смугури, яку тільки збирався написати. Номер підписала виконуюча обов'язки редактора Н. Сайківська, яка номера не редагувала.

Як же могла вийти така нерозберіха? Дуже просто. Номер газети вдався... в торішній номер газети «Більшовицька правда» (Лисогірський район, Миколаївської області). Трудівники з гвардійської газети переписали чужі матеріали, подбавши тільки про заміну підписів під ними...

Легко робиться у Гвардійському райгазеті! Так легко, що сам т. Гринчук дивується, чи то які номери?

— Ти диви — і ми писали!

МИНУВ час, коли їздили на фаетонах. Безнадійно застарів цей засіб пересування.

Нині деякі мудреці примурдяються виїжджати і пересуватись на фейлетонах. Ще в липні 1950 року в чуднівській райгазеті (на Житомирщині) було надруковано малій фейлетон «Власношкунік». Писалось в ньому про директора П'ятківської семирічної школи Нікитюка. На довжелезній низці незаперечних фактів автори фейлетона (чителі школи) показали, що Нікитюка слід називати не директором, а здиректором. Вся діяльність цього «педагога» починалася й кінчалася безсороюм здирством: хапав він державні гроши, обдирає учителів, ошукував учнів.

Під фейлетоном стояло: «Ревізором. Брюхановим зроблена документальна ревізія по школі і факти, наведені в фейлетоні, підтвердились... Нікитюк з роботи знятий, а матеріали на нього передані в прокуратуру».

«З роботи знятий» Нікитюк завдяки фейлетону почав пересуватися. Спочатку він пересунувся на посаду учителя середньої школи в самому районному центрі, згодом виїхав ще вище — на посаду інспектора школи району. Останнє було не легким, але знайшлися друзі, що допомогли: територіальний інспектор Кукулівський І. П. підпихав ззаду, животом свого не шкодуючи.

Сталося чудесне перетворення: викритий учителями хапуга почав їх інспектувати.

Чого тільки не буває там, де прокурор дрімає!

Увага! Увага!

На екрані нашого телевізора — Театральна площа міста Харкова. На площі ви бачите газету вітрину, а біля вітрини стоїть з глибочиною думкою на чолі т. М. І. Саміленко, Віті ані два «папи» (див. «папа Віті», а вітrina має одного «папу»), та й той занедбав її. До наступного телебачення, товариши!

у двері не пролізла, довелося через широке вікно тягти до директорових хоромів.

— Ну, жінко, задоволена скринею? — запитав директор.

— Скрине задоволена, а тим, що наша Жучка спить у дірявій будці, — нездоволена. Розпорядися, щоб нашому собачі зробили будку просторішу, світлішу та теплішу.

Три дні заводський столяр робив будку. Оглянула її директорша — забракувала. За три дні робітник заводу зробив нову — знову директорші не сподобалася. Нарешті, він спорудив справжній собачий палац.

— Оце по-моему, — сказала директорша. — Тепер, чоловіче, потурбуйся про нашого кабана. Він у нас мало вітамінів одержує.

Зайшов Олександр Юхимович Дяченко в заводську комору і розпорядився приставити йому додому половину всіх кормів, придбаніх для заводських коней.

— А про птицю, Олександре Юхимовичу, забув? — спітала директорша.

Поїхав директор у радгосп «Харцизький», виписав для заводу сто кілограмів вівса і завіз його прямо додому.

— Мало, — сказала директорша.

Махнув Олександр Юхимович до радгоспу «Гірник», виписав для заводських коней тонну суданки, привіз додому, а дружина знову сердиться.

— Мало, — каже. — Вези ще!

Завернув директор машину до радгоспу № 6 «Петрівка». Закупив для заводу комбіком та картоплю і все це переправив додому.

— Ну, настав час і про себе подумати, — сказала дружина — Подивись-но, у якому костюмі ходиш!

Завантажив директор заводську автомашину заводською цеглою і поїхав на станцію Ясинувату. Звідти вернувся без цегли, зате в новому костюмі.

Тепер у новому темному костюмі його постать дуже чітко вимальовується на білому фоні вапняного заводу.

Ходить він і думає: куди б іще закинуту вудочку?

К. ПЕТРЕНКО.

Ст. Ларине,
Південно-Донецької залізниці.

КАРИКАТУРИ З НАТУРИ

НА БІЛОМУ ФОНІ

Далеко від моря синього, на станції Ларине, Південно-Донецької залізниці, живуть собі він та вона.

Його, Олександра Юхимовича Дяченка, величають директором, бо керує він Ларинським вапняним заводом.

Вдалися директор і директорша рибалками по натурі, а момр, як на зло, близько і не пахне. Отож, почало подружжя закидати вудочки у такі місця, де всяке рибальство категорично заборонено.

— Хочу, Олександра Юхимовичу, слухати радіо, — сказала директорша, — пісень хочу, музики хочу. Дістань мені, чоловіче, хорошого радіоприймача.

— Що ж, — відповів директор, — твоє бажання для мене — закон.

Пішов директор на завод, взяв під руку радіоприймача, купленого на державні гроші, і підніс його дружині:

— На, розважайся, милуяся чарівними звуками.

Проїхов дені — другий, а директорша знову:

— Потрібна мені, чоловіче, скриня. Та неабияка, а велика, міддюкована.

Олександр Юхимович викликав столяра заводу т. Агапова, і той із заводських матеріалів змайстрував таку скриню, що й

БУР'ЯНОКМАЙНИ

Іх було троє. Літнього дня 1950 року прибули вони на станцію Суми. Зустріч була дуже тепла. Іх буквально на руках знесли з поїзда і на вулиці Залізничній... кинули у пришосейний рівчик.

Там вони пролежали в бур'яні аж до осені 1951 року. Ділахи катались на них верхи і розкручували по гвинтику, по гайці...

Восени 1951 року їм неждано всміхнулося щастя. Іх витягли з рівчака, витерли, почистили, підрахували, що є і чого невистачає, з трох ледве зібрали одного і повезли на обласну сільськогосподарську виставку. Поставили під намет і начепили дошки з написом: «Високопродуктивна сільськогосподарська машина — бур'яномкомбайн «СПГ-1».

Тепер прохожі, ідучи по вул. Залізничній, бачать іншу картину. Лежить у пришосейній канаві друга машина — бур'яномкомбайн «СКЕМ-3».

Лежить він і теж жде не діжиться, коли в Сумах знову відкриється сільськогосподарська виставка і т. Мазленко — начальник обласного управління сільського господарства — згадає і про нього.

В. САНЧЕНКО.

«ВІД СЕЛА ДО СЕЛА ТАНЦІ ТА МУЗИКИ...»

Про т. Крилова — директора Хотинського районного Будинку культури — молодь каже: він на місяць 26 днів не працює, а 4 дні — вихідний. Але це неправда, бо, одержуючи ставку директора, т. Крилов ще має півставки, як хормейстер, одержує постійні ставки, як керівник хорових гуртків, — в семирічній школі с. Малинці, і в середній школі с. Клішківці, і в дитячому будинку, і в лісництві.

Де вже тут займатися справами районного Будинку культури? Ледве вистачає часу бігти з каси в касу!

Чи не час, Перче, розвантажити т. Крилова від одержання стількох ставок? Адже від роботи він сам себе вже давно розвантажив.

Т. КОБИВНИК.

Чернівецька область.

ВІЮТЬ ВІТРИ!..

— Віють вітри, віють буйні! — проспіває директор Клеванської МТС Максим Трохицький. Чорнобилов, прибувши до нашого колгоспу ім. Воронішова.

— Та віють, але яка користь з того? — відповіли колгоспники.

— А ми їх загнуздемо! — похвалився Чорнобилов. — Ось підішви лише очі папір.

Підписали. Була то умова, за якою Клеванська МТС зобов'язувалася поставити в колгосп вітробігуї і насос, прокласти труби до тваринницької ферми і встановити там автомобіль.

Закіпіла робота. Колгоспники, не гаючи часу, викопали колодязя, викопали й траншеї

для труб. Не дрімала й МТС. Взяла в колгоспі 26 тис. крб., привезла вітробігуї, змонтувала його та й залишила в горизонтальному стані.

Лежить він і досі. А воду качають ручною корбою — за десять хвилин одні відро води!

А худоби ж на фермі чимало. Чи не скажеш, Перче, коли знову занесуть вітри буйні т. Чорнобилова до нашого колгоспу? Але не умову підписувати, а роботу виконувати.

Ф. ЗНАЙКО.

Волинська область.

ІСТОРІЙКА З РУКАМИ

Слухай, Перче, історійку! На крупозаводі № 46 живуть-поживають руки: руки загребаючі, руки довії, руки липкі та інші брудні руки. І все цим нечистим рукам сходить з рук, бо це руки директора заводу

Химіченка, головного інженера Геруцького, заступника директора Михайлівського, старшого бухгалтера Гажака та помічника

Прилуцького. З однією, виділених «Головкрупом» для вантажників, до рук Химіченка приплило 800 кг., до рук Геруцького — 800 кг., Михайлівського — 900 кг., Гажака та Прилуцького — по 400 кг.! Разом 3.300 кг.

Порадь, Перче, нашому директорові — рукам волі не давати, ні своїм, ні чужим!

М. СКВОРЦОВ.

м. Біла Церква,

ПЕРЕЦЬ ДОПОМОГ

У № 1 ПЕРЕЦЬ опублікував фейлетон під заголовком «Здоровенько були!» про недоліки в кінообслугуванні сільських глядачів. Міністр кінематографії УРСР т. Мазепа повідомив редакції, що колегія міністерства, обговорюючи виступ журналу, визнала його критику вірною і ухвалила провести ряд заходів для підвищення роботи стаціонарних та пересувних кіноустановок.

* * *

Директор Бориславського (на Дрогобиччині) «Змішторг» т. Шварц мирився з неподобствами і зловживаннями, що його чинили окремі торговельні працівники, а міський прокурор т. Кукурудза не реагував на скарги, що надходили до прокуратури. Розглянувши матеріали, надіслані ПЕРЕЦЬ, Бориславський міський комітет КП(б) України зняв Шварца з роботи та винесли його з партії. Прокурори Кукурудза оголосили сурову догану й запропонували притягти до кримінальної відповідальнності порушників правил радянської торгівлі.

* * *

Робітники Роменської (на Сумщині) швейної фабрики надіслали до ПЕРЕЦЬ заяву про аморальну поведінку директора фабрики т. Приходько. Розслідування на прохання редакції факти, районом КП(б) України зняв Приходько з посади директора і виключив його з партії.

* * *

Фельдшер Гаврилов, який працював у Світловій (Броварського району на Київщині) спекулював ліками. Читачі написали про це до ПЕРЕЦЬ. При розслідуванні факти підтвердилися. Гаврилова засуджено до двох років позбавлення волі.

Фельдшер Гаврилов, який працював у Світловій (Броварського району на Київщині) спекулював ліками. Читачі написали про це до ПЕРЕЦЬ. При розслідуванні факти підтвердилися. Гаврилова засуджено до двох років позбавлення волі.

ст. Знам'янка, Одеської залізниці.

ЗАПЛУТАНІ ЛІНІ

Від гуртожитків будівельників залізничної колії (яка йде на Каховську новобудову) до районного радіовузла — всього півтора кіломет

ОБЛАВА НА АМЕРИКАНСЬКОМУ ПАРНАСІ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

